

Zbigniew Dziemianko

Zarys dziejów 3 Pułku Rakiet im. Stefana Batorego w Biedrusku na tle przemian strukturalnych Wojska Polskiego po 1945 r.

Przegląd Naukowo-Metodyczny. Edukacja dla Bezpieczeństwa nr 1, 68-74

2009

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Zbigniew DZIEMIANKO

Wyższa Szkoła Bezpieczeństwa z siedzibą w Poznaniu

**ZARYS DZIEJÓW 3 PUŁKU RAKIET IM. STEFANA BATOREGO
W BIEDRUSKU NA TLE PRZEMIAN STRUKTURALNYCH
WOJSKA POLSKIEGO PO 1945 R.**

W dniu 2 września 2001 roku zakończył swoje dzieje 3 Pułk Rakiet im. Stefana Batorego w Biedrusku, jedna z najbardziej zasłużonych i wyróżnianych jednostek raketowych w Wojsku Polskim.

Dzieje 3 Pułku Rakiet nierozdzielnie są związane z dziejami garnizonu Biedrusko i 3 Brygady Artylerii z przekształcenia której powstał. Najstarsze dane o Biedrusku pochodzą z końca XIV wieku, kiedy to występowało pod nazwą Bedrofsko. W późniejszym okresie wielokrotnie zmieniał nazwę. Po raz pierwszy nazwa Biedrusko występuje w 1488 r. W 1904 r. armia pruska przemianowała Biedrusko na Weissenburg, a w 1919 roku wraca do właściwej nazwy, choć w okresie międzywojennym spotykamy się z nazwą Biedrusk. Od schyłku XVIII wieku Biedrusko było przez trzysta lat w posiadaniu SS Cysterek w Owińskach. Po konfiskacie majątków kościelnych majątek SS Cysterek przechodzi na własność rządu pruskiego, który darował je w 1797 roku wzbogaceniemu galanternikowi berlińskiemu, świeżo nobilitowanemu, von Treskow. Odtąd przez 107 lat właścicielem Biedruska jest rodzina von Treskow. W 1904 roku Treskowowie sprzedają Biedrusko oraz tereny byłych miejscowości Chojnicy, Knyszyna, Trzuskowa i Tworkowa armii pruskiej, która na tym terenie buduje obóz ćwiczebny. Do wybuchu I wojny światowej na tym terenie ćwiczy armia niemiecka. W pierwszych dniach stycznia 1919 r. tereny obozu ćwiczeń w Biedrusku zajmują Powstańcy Wielkopolscy. Tutaj szkoli się 1 Pułk Strzelców Wielkopolских, formuje 3 Pułk Strzelców Wielkopolских oraz 2 Pułk Artylerii Lekkiej. W okresie międzywojennym obóz ćwiczeń w Biedrusku był jednym z najważniejszych ośrodków wyszkolenia polowego Wojska Polskiego. Tutaj odbywała większość ćwiczeń dywizyjnych 14 Dywizji Piechoty. Od 1919 roku rozlokowany był 3 Pułk Strzelców Konnych Wielkopolских, a od 1939 roku 7 Pułk Strzelców Konnych Wielkopolских, który z Biedruska wyruszył na front. Od początku okupacji na terenie poligonu systematycznie odbywały się ćwiczenia taktyczne, strzelania artyleryjskie i czołgowe oraz strzelania z broni piechoty różnych związków taktycznych armii niemieckiej. W 1942 poligon Biedrusko został powiększony o kilka wiosek: części Chojnicy, Łysy Młyn, Glinno i Łagiewniki. Po zakończeniu działań wojennych powstaje na podstawie Rozkazu Ministra Obrony Narodowej z dnia 17.07.1945 roku Komenda Centralnego Poligonu nr 2.¹

Rozwój i doskonalenie organizacyjne Wojska Polskiego po II wojnie światowej dokonywał się w zależności do zmieniających się potrzeb strategicznych i operacyjnych. Zakres podejmowanych działań oraz praktyczne efekty zależały od wielu czynników, wśród których główną rolę odgrywał zawsze czynnik ekonomiczny. Trzeba zaznaczyć, że na wszystkich etapach rozwoju sił zbrojnych występowały duże trudności w realizacji opracowanych i oficjalnie zatwierdzonych przez rząd

¹ J. Poszwińska, D. Kaflarska: *Ewidencja Parku Dworskiego w Biedrusku*, s. 1

planów, przede wszystkim z uwagi na ograniczone gospodarcze możliwości państwa.

Okres rozwoju Wojska Polskiego w latach 1945 – 1989 można podzielić na następujące etapy:

- I etap (1945-1948) – demobilizacja wojsk i przechodzenie sił zbrojnych na stopę pokojową;
- II etap (1949-1955) – przyspieszony rozwój liczebny i techniczny sił zbrojnych;
- III etap (1956-1960) – stopniowa redukcja sił zbrojnych, reorganizacja sił zbrojnych, reorganizacja wojsk i modernizacja techniczna, przyjęcie koalicyjnej doktryny wojennej;
- IV etap (1961-1970) rakietyzacja i dalsza modernizacja techniczna wojsk, organizacyjny podział sił zbrojnych na wojska operacyjne i OTK;
- V etap (1971-1989) – dalsze doskonalenie struktur organizacyjnych wojsk operacyjnych, w tym systemów dowodzenia, oraz wprowadzenie elementów wynikających z sytuacji wewnętrznej i międzynarodowej.²

Dzieje 3 Brygady Artylerii rozpoczynają się w IV etapie rozwoju jednostek Wojska Polskiego i są związane z tworzeniem w Śląskim Okręgu Wojskowym jednostek raketowych.³

3 Brygada Artylerii powstaje 28.02.1964 roku na podstawie Zarządzenie Szefa Sztabu Generalnego Nr 035/Org polecające zorganizować w terminie do dnia 31.05.1964 r. Grupę Organizacyjną Brygady Artylerii wg etatu Nr 4/274 jako Jednostkę Wojskową 1549 o stanie osobowym 60 żołnierzy i 2 pracowników cywilnych oraz Garnizonowy Węzeł Łączności wg etatu Nr 14/175 o etatowym stanie 1 żołnierza i 5 pracowników cywilnych. Jako miejsce formowania wyznaczona została miejscowość Biedrusko.⁴

W dniu 15 kwietnia 1964 roku ukazał się pierwszy rozkaz dzienny jednostki. Datę tą przyjmuje się jako pierwszy dzień powstania Brygady. Dowódcą grupy organizacyjnej był mjr Kazimierz Chabiński. 31 maja 1964 roku w Biedrusku funkcjonowała już Jednostka Wojskowa 1549 w następującym składzie: mjr Kazimierz Chabiński – dowódca; kpt. Zbigniew Średziński – szef sztabu; kpt. Marian Błaszczowski – dowódca baterii ochrony; st. sierż. Ryszard Klimkiewicz – magazynier sprzętu samochodowego; sierż. Wacław Mizgala – kinoradio-mechanik; sierż. Tadeusz Drop – dowódca pl. ochrony. 1 czerwca jednostce podporządkowane zostały, będące dotąd w dyspozycji 4 batalionu czołgów: pralnia garnizonowa; łaźnia garnizonowa; przedszkole; kasyno; wojskowa administracja koszar.

9 czerwca 1964 roku uformowany zostaje sztab jednostki i przybywa grupa 52 żołnierzy zasadniczej służby wojskowej. 15 czerwca 1964 roku zgodnie z rozkazem personalnym MON Nr 0203 obowiązki dowódcy obejmuje płk dypl. Marian Piwowarski a w Biedrusku rozpoczyna się okres intensywnych prac związanych z adaptacją istniejących obiektów dla potrzeb powstającej jednostki wojskowej oraz budową nowych w tym bloków mieszkalnych dla przybywającej kadry.

Biedrusko z uwagi na rodzaj sprzętu jaki miał tu stacjonować stanowiło w owym czasie rejon zamknięty, do którego wjazdu strzegły dwa posterunki kontrolne. Jeden z nich znajdował się na moście łączącym brzegi Warty na trasie Biedru-

² J. Babuła: *Wojsko Polskie 1945-1989. Próba analizy operacyjnej*. Warszawa 1998, s. 47-51

³ *Z dziejów Śląskiego Okręgu Wojskowego*. Wrocław 1988, s. 89

⁴ *Kronika 3 Brygady Artylerii*

sko-Bolechowo, drugi natomiast ulokowany był przy drodze prowadzącej z Radziejewa do Biedruska w pobliżu żwirowni. Żołnierze pełniący tam służbę kontrolowali wszystkie osoby i pojazdy zmierzające do Biedruska. Zezwolenia na wjazd udzielał dowódca garnizonu.

Na podstawie Zarządzenia Szefa Sztabu Generalnego 00115/Org. z dnia 13 marca 1965 roku jednostka przeformowana została wg nowego etatu Nr 4/277 i otrzymała nazwę: Grupa Organizacyjna 36 Brygady Artylerii. W tym samym roku 31 sierpnia do Biedruska przybył płk dypl. Józef Petruk, od dawna przewidziany w planach MON na dowódcę tworzonej brygady. Ponieważ brygada jeszcze nie istniała płk dypl. Józef Petruk objął obowiązki dowódcy grupy organizacyjnej a jej dotychczasowy dowódca ppłk dypl. Marian Piwowarski objął stanowisko zastępcy ds. liniowych.

W dniach 20,21 października 1965 roku wcielono 200 poborowych, z których utworzono I dywizjon w następującym składzie:

dowódca	- mjr dypl. L. Lewandowski
z-ca ds. politycznych	- por. S. Sobik
szef sztabu	- kpt. S. Kaczmarzewski
kier. kanc. tajnej	- kpr. zaw. Z. Maniewski
1 bateria	
dowódca	- kpt. M. Błaszowski
szef baterii	- kpr. zaw. J. Konkowski
dca 1 pl.	- ppor. R. Mironczuk
3 drużyny	
2 bateria	
dowódca	- por. M. Ćwikliński
szef baterii	- kpr. zaw. W. Gruszka
dca 1 pl.	- por. M. Strzeszewski
3 drużyny	
3 bateria	
dowódca	- kpt. S. Adamski
szef baterii	- kpr. zaw. W. Miłkowski
dca 1 pl.	- por. J. Topyła
3 drużyny	
4 bateria	
dowódca	- kpt. Z. Śrdziński
szef baterii	- kpr. zaw. B. Jankowski
dca 1 pl.	- ppor. Wł. Jędrzycka
dca 2 pl.	- ppor. J. Jeżyk
3 drużyny	

Pierwsza uroczysta przysięga żołnierzy I dywizjonu odbyła się w dniu 19 grudnia 1965 roku. Rozpoczął się okres, gdzie obok intensywnego szkolenia realizowano własnymi siłami różnorodne prace gospodarcze związane z zagospodarowaniem garnizonu. Mimo, że godziny służbowe rozpoczynały się o godz. 7.40 i trwały do godz. 18.00, nie zapomniano o wypoczynku. W każdą sobotę odbywały się w klubie garnizonowym huczne wieczorki taneczne, funkcjonowało kino „Wisła”.

Ze względu na znaczenie jednostki, od pierwszych chwil jej powstania i rozpoczęcia szkolenia wizytują ją najwyżsi przełożeni, aby zapoznać się ze stanem szkolenia i postępu przygotowań do przyjęcia nowego sprzętu. W czerwcu 1966 roku jednostkę wizytował Dowódca Śląskiego Okręgu Wojskowego gen. bryg. E. Molczyk i Dowódca Wojsk Rakietowych i Artylerii gen. bryg. Czesław Dęga, a w miesiącu wrześniu Szef Sztabu Generalnego gen. dyw. Wojciech Jaruzelski.

Kolejny bardzo ważny etap w dziejach, brygady rozpoczyna się w roku 1968, Dotychczasowy dowódca płk dypl. Józef Petruk przekazuje w dniu 10 września obowiązki dowódcy płk dypl. Marianowi Napalskiemu, a brygada otrzymuje etatowy sprzęt i uzbrojenie – zestawy rakietowe 9K-72 (Scud).

2 lutego 1969 roku uroczyste rozpoczęto roku szkoleniowego w brygadzie zakończone 27.08.-12.09.1969 roku startami bojowymi na terenie Związku Radzieckiego. Był to surowy sprawdzian umiejętności raketowców przeprowadzony w zupełnie nowych dla naszych żołnierzy warunkach klimatycznych i geograficznych. W swojej historii brygada jeszcze trzykrotnie wykonywała starty bojowe na poligonach w Związku Radzieckim /1979, 1982, 1989/ uzyskując za każdym razem oceny bardzo dobre.

Natychmiast po powrocie do garnizonu brygada wzięła udział w ćwiczeniach „ODRA.-NYSA 69”, w czasie których wizytowana była przez przedstawicieli najwyższych władz państwowych i wojskowych.

17 stycznia 1970 roku w 25 rocznicę wyzwolenia Warszawy brygada przejęła tradycje 3 Warszawskiej Brygady Artylerii Haubic, Na uroczystej zbiórce Szef Wojsk Rakietowych i Artylerii Wojska Polskiego gen. dyw. Ignacy Szczęsnowicz wręczył płk dypl. Marianowi Napalskiemu sztandar ufundowany przez społeczeństwo powiatu poznańskiego.

W dniach 30.03 – 7.04.1971 roku brygada wzięła udział w ćwiczeniach taktycznych pod kryptonimem „KANGUR-71” po zakończeniu których poddana została kontroli przez Inspekcję MON. Zajęcia taktyczne i przebieg inspekcji lustrował dowódca ŚOW gen. dyw. Florian Siwicki.

25 czerwca 1975 roku dowódcą brygady został płk Włodzimierz Kwaczeniuk (późniejszy Szef Wojsk Rakietowych i Artylerii Śląskiego Okręgu Wojskowego, a następnie Szef Wojsk Rakietowych i Artylerii WP). Brygada pod jego dowództwem wielokrotnie brała udział w ćwiczeniach na szczeblu Wojska Polskiego m.in. „Tygrys-76”, „Tarcza-76”, „Wrzesień-77” uzyskując za każdym razem wysokie oceny.

W kwietniu 1978 r. dowódcą brygady został płk dypl. Zdzisław Palimąka. Pod jego dowództwem brygada dwukrotnie realizowała przygotowania do startów bojowych. Przygotowania te uwieńczone zostały startami w maju 1979 roku oraz ćwiczeniami taktycznymi i sprawdzianem na sprzęcie w lutym 1982 roku.

We wrześniu 1984 roku obowiązki dowódcy obejmuje płk Czesław Borowski (późniejszy Szef Wojsk Rakietowych i Artylerii Śląskiego Okręgu Wojskowego, a następnie Szef Wojsk Rakietowych i Artylerii WP). Pod jego dowództwem brygada uczestniczy z bardzo dobrymi efektami w ćwiczeniu „Wenus-85”. Poddana zostaje także kontroli przez Inspekcję Sił Zbrojnych uzyskując ocenę dobrą.

13 października 1986 roku to dzień w którym dowodzenie brygadą przejął płk dypl. Zygmunt Demdowski. (późniejszy Szef Wojsk Rakietowych i Artylerii Śląskiego Okręgu Wojskowego i Szef Oddziału Mobilizacyjnego Śląskiego Okręgu Wojskowego). W następnym roku brygada wzięła udział w dwuetapowym ćwiczeniu

„Wenus-87”, w czasie którego wykonała starty rakiet bojowych na terenie Związku Radzieckiego.

W 1991 roku obowiązki dowódcy brygady objął płk dypl. Stanisław Jodłowski. On też został pierwszym dowódcą uformowanego z Brygady 3 Pułku Rakiet.

W ciągu 29 lat swojego istnienia brygada brała udział w licznych ćwiczeniach na szczeblu Wojska Polskiego i Śląskiego Okręgu Wojskowego, uzyskując za każdym razem wysokie oceny. Wyniki ćwiczeń, inspekcji oraz różnorodnych kontroli sytuowały brygadę w czołówce wojsk raketowych Wojska Polskiego. Odzwierciedleniem tego były wyróżnienia nadawane brygadzie. Jednostka wyróżniona była m.in. „Orderem Sztandaru Pracy II kl.”, 7-krotnie medalem „Za osiągnięcia w służbie wojskowej”, 4-krotnie medalem „Za wybitne osiągnięcia w służbie wojskowej”.

28.07.1992 r. ukazuje się Zarządzenie Szefa Sztabu Śląskiego Okręgu Wojskowego nr 046/Org. z dnia 28.07.1992 nakazujące do końca 1992 roku przeformować 3 Warszawską Brygadę Artylerii w 3 Pułk Rakiet z miejscem postoju, numerem jednostki (1549) oraz podległością organizacyjną bez zmian. 16.01.1993 roku na uroczystej zbiórce następuje przeformowanie. Już w marcu pułk poddany został ważnemu sprawdzianowi jakim był udział w 4-dniowym ćwiczeniu taktycznym wojsk Śląskiego Okręgu Wojskowego pod kryptonimem „Orion-93”. W trakcie tego ćwiczenia pułk wykonał starty rakietami bojowymi (9K72 „Łuna”). Działania pułku obserwowali m.in. Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego - min. Jerzy Milewski, Szef Wojsk Raketowych i Artylerii Wojska Polskiego – gen. Czesław Borowski, Dowódca Śląskiego Okręgu Wojskowego – gen. Janusz Ornatowski oraz zaproszeni wojewodowie z terenu całego ŚOW. Podobnej rangi przedsięwzięcie szkoleniowe stało się udziałem pułku w 1995 roku. Było to odbywające się w dniach 31.05-08.06. wieloetapowe ćwiczenie nt. „Organizacja i prowadzenie działań bojowych pułku rakiet w ramach przeciwuderzenia strategicznego”. O skali ćwiczenia świadczyć może fakt, że wzięło w nim udział 516 żołnierzy i blisko 150 pojazdów, wykonano 3 starty rakiet bojowych, działania toczyły się na terenie 3 poligonów wojskowych: żagańskiego, przejęsławskiego i świętoszowskiego.

23.08.1993 roku Decyzją Nr 84/MON Ministra Obrony Narodowej 3 Pułk Rakiet przejął tradycje:

- 3 Kompanii Pozycyjnej Artylerii Pieszej;
- 3 Pułku Artylerii Ciężkiej im. Stefana Batorego;
- 3 Brygady Artylerii Haubic;
- 3 Brygady Artylerii;

oraz przyjął imię Króla Stefana Batorego, a dzień 2 września ustanowiono świętem Pułku.

Tą samą decyzją ministra zatwierdzono odznakę pułkową. Oparta jest ona na wzorze odznaki 3 pac im. Stefana Batorego. Stanowią ją skrzyżowane lufy armatnie, z wylotu których wznoszą się płomienie, z ich tylnych części zaś wychodzą wieńce laurowe. Ponad skrzyżowanymi lufami między płomieniami znajdują się inicjały „SB” z koroną. Na skrzyżowaniu luf położona jest cyfra „3”, pod nią zaś litery „P.R”. Odznakę zaprojektował kierownik sekcji wychowawczej pułku ppłk mgr Zdzisław Kierszko, a wykonana została w pracowni grawerskiej Pani mgr Elżbiety Graczyk w Poznaniu.

Odznaka ma na celu kształtowanie przywiązania do pułku i dumy ze służby w nim, podkreślenie swartości i koleżeństwa stanu osobowego oraz utrzymanie

i krzewienie tradycji pułku wśród obecnych i przyszłych pokoleń. Odznaka występuje w trzech wersjach:

- złota (nadawana tym, którzy położyli szczególne zasługi dla pułku);
- srebrna (nadawana kadrze zawodowej pułku);
- brązowa (nadawana żołnierzom służby zasadniczej po złożeniu przysięgi wojskowej).

Po raz pierwszy odznaka została wręczona 2 września 1995 roku w czasie Święta Pułku. Złotą otrzymali m.in. byli dowódcy 3 Warszawskiej Brygady Artylerii: gen. Józef Petruk, gen. Włodzimierz Kwaczeniuk, gen. Czesław Borowski, płk Marian Nafalski, płk Zdzisław Palimąka, płk Zygmunt Demidowski.

Ważnym wydarzeniem w życiu pułku było goszczenie uczestników ćwiczenia pod kryptonimem „Cooperative Bridge-94” (Most Współpracy), w dniach 12-16 września 1994 roku. Było to pierwsze w Polsce ćwiczenie prowadzone w ramach programu „Partnerstwo dla pokoju”. Jego celem było przygotowanie wojsk do realizacji zadań w operacjach pokojowych ONZ i misjach humanitarnych. W trwających 5 dni ćwiczeniach wzięło udział ok. 900 żołnierzy z Bułgarii, Czech, Danii, Holandii, Litwy, Niemiec, Polski, Rumunii, Słowacji, Ukrainy, Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i Włoch oraz blisko 500 dziennikarzy. Kierownictwo ćwiczenia sprawował sztab złożony z polskich i amerykańskich oficerów, którym kierowali gen. mjr William G. Carter – dowódca I amerykańskiej dywizji pancernej i gen. bryg. Zygmunt Sadowski – szef sztabu ŚOW. Ćwiczenie odbywało się pod auspicjami Naczelnego Dowódcy Połączonych Sił Zbrojnych NATO w Europie gen. George'a Joulwana. Na uroczyste zakończenie przybył Prezydent R.P – Lech Wałęsa.

W dniach 31.05 – 8.06.1995 roku pułk bierze udział w wieloetapowym ćwiczeniu prowadzonym przez dowódcę ŚOW, w czasie którego wykonane zostały starty rakiet bojowych.

W 1993 roku powstała inicjatywa nadania nowego sztandaru dla pułku. Dowódca pułku powołał zespół pod kierownictwem ppłk Zdzisława Kierszki do przygotowania projektu i przeprowadzenia procesu ubiegania się o sztandar. Projekt sztandaru opracowali: ppłk Zdzisław Kierszko, mjr Waldemar Toboła, mjr Roman Stachowiak, a wykonany został w Pracowni Haftów Artystycznych p. Janiny Andrzejewskiej w Poznaniu.

Na stronie głównej płata sztandaru, obok wizerunku orła w koronie w polach czterech wieńców umieszczono cyfrę „3” numer pułku. Na stronie odwrotnej, obok dewizy „Bóg, Honor, Ojczyzna” w polach wieńców umieszczono symbole związane z historią i tradycjami pułku: odznakę pułkową; przedwojenny herb Wilna – miejsca stacjonowania 3 pac, którego tradycje i patrona przejął 3 Pułk Rakiet; wizerunek św. Barbary – patronki artylerzystów; herb Poznania.

Sztandar ufundowany został przez Społeczny Komitet Fundatorów Sztandaru skupiający przedstawicieli poznańskiego biznesu. Przewodniczącym komitetu był poseł na Sejm R.P. Andrzej Aumiller. Uroczyste pożegnanie dotychczasowego sztandaru 3 WBA i wręczenie nowego odbyło się 2 września 1995 roku w czasie Święta Pułku.

W ceremonii wbijania gwoździ honorowych udział wzięli: Szef Wojsk Rakietowych i Artylerii Sztabu Generalnego Wojska Polskiego gen. bryg. Czesław Borowski, Szef Szkolenia Zastępca Dowódcy ŚOW gen. bryg. Aleksander Topczak, Szef Wojsk Rakietowych i Artylerii ŚOW płk dypl. Zygmunt Demidowski, przewodniczący komitetu fundatorów Andrzej Aumiller, rodzice chrzestni sztandaru: Henryka

Korbanek, Paweł Sudół, dowódca 3 Pułku Rakiet płk dypl. Stanisław Jodłowski, przedstawiciel oficerów pułku ppłk Kazimierz Tracz, przedstawiciel chorążych pułku – st. chor. szt. Włodzimierz Staniszewski, przedstawiciel podoficerów pułku st. sierż. szt. Jan Jopek, przedstawiciel żołnierzy – bomb. Krzysztof Kędzieraki.

W 1995 roku pułk został zaliczony do grona piętnastu najlepszych jednostek Wojska Polskiego i wyróżniony „Znakiem Honorowym Sił Zbrojnych RP” za osiągnięcie najlepszych rezultatów w realizacji zadań szkoleniowych i gospodarczych.

Przeprowadzona przez ŚOW w dniach 19-22.05.1997 roku kompleksowa kontrola pułku potwierdziła bardzo wysoki poziom szkolenia przez pododdziały pułku. „Orion – 97” to kolejne ćwiczenia w których pułk brał udział wykonując stany rakiet bojowych.

W miesiącach wiosennych 1998 r. część żołnierzy pułku uczestniczyła jako statyści w realizacji filmu „Ogniem i Mieczem” Jerzego Hoffmana. 18 marca 1999 r. płk dypl. Stanisław Jodłowski odszedł na wyższe stanowisko służbowe do sztabu ŚOW a obowiązki dowódcy pułku objął ppłk dypl. Michał Szerszeń.⁵

W październiku 2001 r. 3 pułk rakiet im. Stefana Batorego w Biedrusku został rozwiązany. Obiekty koszarowe oraz całą infrastrukturę przejęła Wyższa Szkoła Oficerska im. Stefana Czarnieckiego.

---

⁵ Kronika 3 Brygady Artylerii; *Kronika 3 Pułku Rakiet*; W. Toboła, Z. Kierszko: *3 Pułk Rakiet im. Króla Stefana Batorego. Zarys dziejów*. Biedrusko 1995